

1095
1096
1097
1098
1099
1100

Blindly

72-75

72-75

71

10955

ՎԻՔԹՅՈՒ ՆԻՒԿՕ

ԱՌ ՄՔՈՂԵԱԼՆ

ԹԱՐԳՄԱՆԵԱՅ

ԿԱՐԱՊԵՏ ԳԱՐԱԳԱՇ

Կ. ՊՈԼԻՍ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Գ. ՊԱՆՏԱՏԼԵԱՆ

(ԱՐԱՄԵԱՆ)

1886

2073

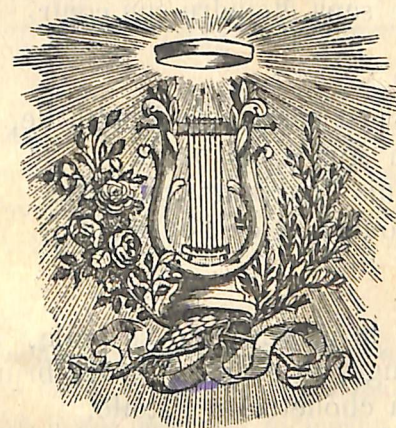
84-1

ՎԻՔԹՕՌԻ ՇԻՒԿՕ

ԱՌ ՄԻՌՈՂԵԱԼՆ

ԹԱՐԳՄԱՆԵԱՅ

ԿԱՐԱՊԵՏ ԳԱՐԱԳԱՇ

Կ. ՊՈԼԻՍ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Գ. ՊԱՆՏԱՏԵԱՆ

(ԱՐԱՄԵԱՆ)

1886

569-2655

A CELLE QUI EST VOILÉE

Tu me parles du fond d'un rêve
Comme une âme parle aux vivants.
Comme l'écume de la grève,
Ta robe flotte dans les vents.

Je suis l'algue des flots sans nombre,
Le captif du destin vainqueur;
Je suis celui que toute l'ombre
Couvre sans éteindre son cœur.

Mon esprit ressemble à cette île,
Et mon sort à cet océan;
Et je suis l'habitant tranquille
De la foudre et de l'ouragan.

Je suis le proscrit qui se voile,
Qui songe, et chante loin du bruit,
Avec la chouette et l'étoile,
La sombre chanson de la nuit.

Toi, n'es-tu pas, comme moi-même,
Flambeau dans ce monde âpre et vil,
Ame, c'est-à-dire problème,
Et femme, c'est-à-dire exil?

73-2015 1973

(1408-2003)

— 7 —

Անդ՝ մըսախոն՝ մեծ գրմբերին ի ներքոյ,
Մերձ յանդադար մըրբեկածուփ ի յալիս,
Ապշեալ ի տես դու մանրամաղըն փռելոյ՝
Համանմանին անբաւութեան՝ ըզմայլիս .

Համեմատես, ոչ բընաւ զիս ծանուցեալ,
Ընդ տարազին զըսուեւ, զկոհակն ընդ մարդոյ,
Զկանքեղս՝ որ տայ պատահանիս զաստեղց փայլ
Նդ աստեղ՝ որ տայ անսահմանին զփայլ արփոյ :

Է՛ զի երբեք, որպէս ի խոր դամբանի,
Զքեզ ի նակասն իմ չարաշուք ես ըզգամ,
Անծանօթին բերան՝ յորմէ անկանի
Իմանալոյն սիրոյ համբոյր սրբութեան :

Ի տունչ փոյին՝ ըզգամ զի յիս, մըղեալք կուռ
Առ Աստուած կոյս, ով զարհուրանք փողցրագոյն,
Դողան խորհուրդք իմ ամենայն ի սարսուռ,
Տերեւք ներքին հոգիասունկըն ծառոյն :

Այլ ոչ կամիս դու՝ զի տեսցեն զքեզ առ իս .
Է՛ զի գաս հուպ, է զի տաս խոյս, յիմ գիշեր .
Ուրախութիւն դու յորշորչել ոչ կամիս,
Յեւ ասելոյ գամ մի . « անուն իմ է սէր » :

Ո՛հ, քայլ մի եւս յառաջ փոխեան, եկ դու, մոտս,
Թէ ոչ մի բնաւ քեզ պարտք արգել ինչ լինին .
Ե՛կ ըզհոգին իմ տեսանել յիւր սոր մութ,
Ըզմիսս առիւծ, ըզմիտ մանուկ նորածին :

Viens voir le désert où j'habite,
Seul sous mon plafond effrayant ;
Sois l'ange chez le cénobite,
Sois la clarté chez le voyant.

Change en perles dans mes décombres
Toutes mes gouttes de sueur !
Viens poser sur mes œuvres sombres
Ton doigt d'où sort une lueur !

Du bord des sinistres ravines
Du rêve et de la vision,
J'entrevois les choses divines... —
Complète l'apparition !

Viens voir le songeur qui s'enflamme
A mesure qu'il se détruit,
Et de jour en jour dans son âme
A plus de mort et moins de nuit !

Viens ! viens dans ma brume hagarde,
Où naît la foi, d'où l'esprit sort,
Où confusément je regarde
Les formes obscures du sort.

Tout s'éclaire aux lueurs funèbres ;
Dieu, pour le penseur attristé,
Ouvre toujours dans les ténèbres
De brusques gouffres de clarté.

Ե՛կ տեսանել զամայութիւնն՝ ուր բնակիմ,
Ընդ սոսկալի ձեղումքս իմով միայնակ .
Լէր զուարթուն դու ի խորհիք միանձին,
Լէր դու նրեոյլ տեսանողին ի սենեակ :

Ի մարգարիտ փոխեմ դու յիմ աւերած
Զքրտան կայլակս իմ ամենայն համօրէ .
Ե՛կ դիւր աղէ գգործովք իմովք մըրբազգած
Զնրբուլարձակ բզմասքն քոյ լուսեղէն :

Յափանց անցի հեղեղասաց մահահոտ
Անբըջականքն երազոյ եւ տեսեան,
Զաստուածայինս ես նրբարեմ ընդ աղօս . . .
Դու զերելումն այն հրաշափառ ի գլուխ հան :

Ե՛կ զերազողըն տեսանել՝ որ ի հուր՝
Ըստ մաշելոյն տակաւ՝ վառեալ բորբոքի,
Եւ ի հոգին իւր բոցակէզ՝ օր աւուր
Առաւել ման եւ նուազ զիշեր նա ունի :

Ե՛կ աղէ, եկ դու ի մըռայլն իմ դրժխեմ,
Յորմէ բրդխեն միտք՝ ուր հաւատք ծընանին,
Ուր ընդ աղօս եւ խառնիխուռն դիտեմ
Զմըրթատեսակ բզկերայարանքս բախտին :

Լուսաւորի ի տխուր շողս՝ ամենայն .
~~Աստուած~~ հանդէպ խոկացողին տխրելոյ,
Միտք մերկացեալ բանայ յանդոյս ի մըրբան . .
Յանկարծածին ծովախոր վիհնս լուսոյ :

Avant d'être sur cette terre,
Je sens que jadis j'ai plané;
J'étais l'archange solitaire,
Et mon malheur, c'est d'être né.

Sur mon âme, qui fut colombe,
Viens, toi qui des cieux as le sceau.
Quelquefois une plume tombe
Sur le cadavre d'un oiseau.

Oui, mon malheur irréparable,
C'est de pendre aux deux éléments,
C'est d'avoir en moi, misérable,
De la fange et des firmaments !

Hélas ! hélas ! c'est d'être un homme ;
C'est de songer que j'étais beau,
D'ignorer comment je me nomme,
D'être un ciel et d'être un tombeau !

C'est d'être un forçat qui promène
Son vil labeur sous le ciel bleu !
C'est de porter la hotte humaine
Où j'avais vos ailes, mon Dieu !

C'est de traîner de la matière ;
C'est d'être plein, moi, fils du jour,
De la terre du cimetière,
Même quand je m'écrie : « Amour ! »

VICTOR HUGO.

Marine—Terrace, Janvier

1854.

Մինչ չեւ եղեալ իմ ի վերայ այս երկրիս,
Ըզգամ զի յօդս երբեմն երկնից նախէի .
Հրեշտակապետն առանձնութեան էի ես,
Եւ ծընեալ գոլն՝ է իմ աղէտք եղկելի :

Զնոզուովս իմով՝ որ էր երբեմն աղանի,
Ե՛կ, որ գերկնիցքն ըզկրնիք ունիս դու .
Է՛ զի երբեք ուրեք փետուր անկանի
Զմեռելոսով օդապարիկքն հաւու :

Այն, աղէտքն իմ անընար եւ անհար,
Ա՛յն եմ՝ զի ես գերկուց տարեց եմ կախեալ,
Զի ունիմ յիս, ողորմելիս եւ չլառ,
Տիղմ յերկնային հաստատութիւնքս խառնեալ :

Զի եմ եմ մարդ մանկանացու, եղնկ, վան .
Զի զգեղապանձն իմ ես յիշեմ զկերպարան,
Զի անձանօք է ինձ անունն իմ, աւանդ,
Զի եմ երկինք եւ ընդ նրմին գերեզման :

Զի եմ գերի՝ որ ընդ երկնաւ կապուտակ
Յածեալ զվաստակն անարգութեան շուրջ տանի .
Զի զմարդկեղէն բարձեալ կրեմ ըզգալակ,
Անդ, ~~Տէր Աստուած~~, ուր ըզգո քեւս ունէի :

Զի զնիւքն ի քարս արկեալ ընդ իս ես ձրգեմ,
Զի լի գեղուն եմ ես, որդիս տըրեջեան,
Հողով երկրի գերեզմանացքն նրսեմ,
Եւ ի գոչելն անդէն իմում, « Սէր », անգամ :

ՎԻՔՅՕՈՒ ՇԻՒԿՕ

ՄԵՐԻՆ ԴԷՐԵՍ, ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1854

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0627782

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0627778

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0627779

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0627781

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0627780

